

men ingenlunde, som de selv har erkendt Gang efter Gang, at de mener, Forslaget ikke i Virkeligheden er, saglig set, vel begrundet.

Som Lovforslagt nu fremtræder i den Skikkelse, det fik i Gaar ved anden Behandling, er der jo ikke idel Tilfredshed med det hos dem, der slutter sig til det, men der har indenfor Udvalget været en absolut Villie til at samle sig om det med saa stor Styrke som muligt i Erkendelse af den Styrke, det giver, at saa godt som hele Udvalget indstiller det til Vedtagelse her i Tinget. Vi, der slutter os til Lovforslaget og vil stemme for dets Vedtagelse i Dag, er ingenlunde blinde for de Vanskeligheder, vort Land befinder sig i, ikke mindst med Hensyn til Valutaspørgsmaalet. Men vi kan ikke erkende, at den danske Kronens øjeblikkelige Situation paa Valutamarkedet er noget som helst gyldigt Udtryk for Kronens indre Værdi, og vi kan navnlig ikke erkende, at den er Udtryk for Nationens Styrke til at tage de Opgaver, der ligger for, op til Løsning. Netop fordi vi mener, at vort økonomiske indre Liv i Virkeligheden er sundt og godt, kan vi ikke erkende, at de Vanskeligheder, der er i Øjeblikket, skal hindre os i at gaa til Udførelsen af et Foretagende, som igennem 40 Aar har optaget Sindene, et Foretagende, som vil være af saa afgørende Betydning for de danske Statsbaner for det første i trafikmæssig Henseende, men derigennem ogsaa i Virkeligheden for Statsbanernes hele Økonomi. Jeg tror derfor, det vil være god Økonomi og fuldt forsvarligt at gennemføre Lovforslaget nu, ikke mindst fordi jeg føler mig overbevist om, at hvis det ikke gennemføres nu, vil det blive absolut nødvendigt i en meget nær Fremtid at gaa til store Udvidelser og store Bekostninger til Anlæg ved Fredericia—Strib. Jeg tror, at enhver, som selv uden at være sagkyndig kender lidt til Forholdene, vil erkende, at det vil være ugørligt for Statsbanerne i det lange Løb at arbejde under de Forhold, som nu eksisterer ved Fredericia.

Dette Lovforslags Gennemførelse vil nu i Virkeligheden ikke paa nogen Maade øve Indflydelse paa vor økonomiske Stilling i de første Aar. Vedtages det nu, vil der i det første Aar kun blive Tale om Udarbejdelse af Detailplaner, om Forarbejder i det hele taget, der kan højst blive Tale om at anvende ca. et Par Hundrede Tusind Kroner til dette Arbejde. I det andet Aar vil der maaske, hvis Forholdene udvikler sig normalt, blive Brug for noget større

Beløb, maaske 1 à 2 Mill. Kr. Men ingen af disse Beløb er jo saa store, at de i Virkeligheden kan øve nogen som helst Indflydelse paa vor økonomiske Stilling. Og for øvrigt maa man ikke glemme, at i de Aar, som kommer — og ingen er i Stand til at se, hvorledes de vil forme sig i økonomisk Henseende —, har Rigsdagen det til enhver Tid i sin Haand, om Arbejdet skal fremskyndes, den er til enhver Tid Herre over de Bevillinger, der skal gives, idet de skal opføres paa de aarlige Finanslove.

Jeg underkender ingenlunde de Vanskeligheder, vi staaar overfor i økonomisk Henseende. De er i Øjeblikket endogsaa saa store, at det nu synes, som om de ikke kan løses paa anden Maade, end ved at man slutter af saa hurtigt som muligt og gaar ud til Vælgerne for igennem et Valg at faa Stillingen klaret. Men netop i en Tid som denne, hvor Modsætningerne er i Færd med at trækkes saa skarpt op imod hinanden, netop i en saadan Tid er det maaske ikke uden Betydning, at der er Opgaver, der kan tages op og løses med Tilslutning fra alle Partier. For os, der staaar i det daglige Arbejde her i Rigsdagen, er der noget værdifuldt i, og jeg tror for øvrigt, det en Gang imellem er nødvendigt, at der trods alt, hvad der skiller os til daglig og vil skulle os ikke mindst i den Tid, der kommer, dog er Opgaver, som vi kan samles om og løse uden smaalige Partihensyn. Det forekommer mig, at det Spørgsmaal, vi her staaar overfor, er i sig selv et saa stort Foretagende, at Rigsdagen har Grund til at se det ud fra et noget større Synspunkt, end vi tit er tilbøjelige til at se Sagerne her i Folketinget. Jeg føler mig overbevist om, at naar vi nu i Dag vedtager dette Lovforslag i dette høje Ting, vil det være af en saadan Beskaffenhed, at det, naar vi selv vil det, vil hæve sig op over Partipolitikken, og det skal da nok vise sig, at det er et Lovforslag, som vil blive til Gavn for vort Land. Der er nok, som i disse Dage er med til at nedbryde Tilliden til os selv, der er nok, som — jeg kunde fristes til at sige — klynker og klager over al den Daarligdom, der findes i vort Folk. Jeg vilde tro, at dette Forslags Vedtagelse kunde være Udtryk for, at vi har Tillid til os selv. Lad os gaa til at bygge denne Bro — ja, man kan vel godt uden at være alt for ubeskedent sige: denne Kæmpebro som Vidnesbyrd baade for os selv og for dem ude i den store Verden, som lægger Mærke til os, om, at Danmark trods alt magter at hævede sin Stilling blandt Nationerne. Og lad os først og fremmest gaa til